

Η Κρυμμένη Ιστορία του Σαράντα Εδαφίου — Αριθμός Δεκαεννέα

Η Δεύτερη Ουαί — Μέρος Έκτο

Jeff Pippenger
2026-07-20

Τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης αλληλοσυμπληρώνονται, πράγμα που σημαίνει ότι μαζί ολοκληρώνονται.

«Στην Αποκάλυψη συναντώνται και ολοκληρώνονται όλα τα βιβλία της Αγίας Γραφής. Εδώ βρίσκεται το συμπλήρωμα του βιβλίου του Δανιήλ.» Πράξεις των Αποστόλων, 585.

Οι βασιλείες της βιβλικής προφητείας πρέπει να αποτελούν το επίκεντρο του ενδιαφέροντος του σπουδαστή της προφητείας, διότι εκεί εκτίθεται πρωτίστως η εξωτερική ιστορία των εσχάτων ημερών.

«Πολύ καλύτερο είναι να μαθαίνει κανείς, υπό το φως του λόγου του Θεού, τα αίτια που διέπουν την άνοδο και την πτώση των βασιλείων. Ας μελετήσει ο νέος αυτά τα αρχεία και ας δει πώς η αληθινή ευημερία των εθνών έχει συνδεθεί με την αποδοχή των θείων αρχών. Ας μελετήσει την ιστορία των μεγάλων μεταρρυθμιστικών κινήματων και ας δει πόσο συχνά αυτές οι αρχές, αν και καταφρονημένες και μισητές, ενώ οι υποστηρικτές τους οδηγήθηκαν στη φυλακή και στο ικρίωμα, έχουν ακριβώς μέσω αυτών των θυσιών θριαμβεύσει.»
Education, 238.

Οι ιερές ιστορίες, είτε πρόκειται για τα «μεγάλα μεταρρυθμιστικά κινήματα» είτε για την «άνοδο και πτώση βασιλείων», αποτελούν στις Γραφές του Θεού ζήτημα ζωής και θανάτου. Ο Παύλος κατέγραψε στη Β΄ Θεσσαλονικείς, κεφάλαιο δεύτερο, ότι όσοι δεν αγαπούν την αλήθεια και κατόπιν λαμβάνουν ισχυρή πλάνη, το πράττουν επειδή επέλεξαν να απορρίψουν το μήνυμα που ο Παύλος προσδιόρισε στο χωρίο αυτό. Το χωρίο προσδιορίζει τη σχέση της ειδωλολατρικής Ρώμης με την παπική Ρώμη, η οποία είναι επίσης η σχέση της Περγάμου και των Θυατείρων, και είναι επίσης η σχέση του σιδήρου και του πηλού, καθώς και η σχέση του δράκοντος με τον παπισμό. Η άνοδος της παπικής Ρώμης, όπως παριστάνεται από τα Θυάτεια, και η πτώση της ειδωλολατρικής Ρώμης, όπως παριστάνεται από την Πέργαμο, είναι αλήθεια την οποία μισούν όσοι λαμβάνουν ισχυρή πλάνη.

Στην ιστορία των Μιλλεριτών, το επιχείρημα μεταξύ των Μιλλεριτών και των Προτεσταντών, το οποίο βρήκε τη θέση του στο πρωτοποριακό διάγραμμα του 1843, αφορούσε το ποια ιστορική δύναμη παριστάνεται ως οι «λησταί του λαού σου» στο δέκατο τέταρτο εδάφιο του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Ήσαν οι λησταί η άνοδος της ειδωλολατρικής Ρώμης, όπως υποστήριζαν οι Μιλλερίτες, ή ήταν η πτώση των Σελευκιδών, όπως ισχυρίζονταν οι Προτεστάντες;

«Κάθε έθνος που εμφανίστηκε επί της σκηνής της δράσεως έλαβε την άδεια να καταλάβει τη θέση του επάνω στη γη, ώστε να φανεί αν θα εκπλήρωνε τον σκοπό του “Εγρήγορου και του

Αγίου.” Η προφητεία ιχνηλάτησε την άνοδο και την πτώση των μεγάλων αυτοκρατοριών του κόσμου—της Βαβυλώνας, της Μηδοπερσίας, της Ελλάδος και της Ρώμης. Με καθεμία από αυτές, όπως και με έθνη μικρότερης ισχύος, η ιστορία επαναλήφθηκε. Καθεμία είχε την περίοδο της δοκιμασίας της, καθεμία απέτυχε, η δόξα της εξέλιπε, η δύναμή της παρήλθε, και τη θέση της κατέλαβε άλλη....»

«Από την άνοδο και την πτώση των εθνών, όπως καθίσταται σαφές στις σελίδες της Αγίας Γραφής, χρειάζεται να διδαχθούν πόσο ανάξια είναι η απλή εξωτερική και κοσμική δόξα. Η Βαβυλώνα, με όλη τη δύναμή της και τη μεγαλοπρέπειά της, όμοια των οποίων ο κόσμος μας δεν έχει έκτοτε ποτέ αντικρίσει,—δύναμη και μεγαλοπρέπεια που στους ανθρώπους εκείνης της εποχής φαίνονταν τόσο σταθερές και διαρκείς,—πόσο ολοκληρωτικά έχει παρέλθει! Ως «άνθος του χόρτου» αφανίσθηκε. Έτσι αφανίζεται καθετί που δεν έχει τον Θεό ως θεμέλιό του. Μόνο εκείνο που είναι συνδεδεμένο με τον σκοπό Του και εκφράζει τον χαρακτήρα Του μπορεί να διαρκέσει. Οι αρχές Του είναι τα μόνα σταθερά πράγματα που γνωρίζει ο κόσμος μας». Education, 177, 184.

Η βιβλική ιστορία είναι το όραμα, το οποίο, κατά τον Σολομώντα, όταν εκλείπει, ο λαός αφανίζεται. Οι Μιλλερίτες αναγνώρισαν και διακήρυξαν τα εκατόν πενήντα έτη που παριστάνονται ως «πέντε μήνες» στο ένατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, εδάφια 5 και 10, αλλά δεν ερεύνησαν σε βάθος την ιστορία που παριστάνεται στο ένατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης. Ορθώς ταύτισαν τους πέντε μήνες του εδαφίου 10, αλλά προφανώς θεώρησαν ότι, επειδή τα εδάφια 5 και 10 περιέχουν αμφότερα την έκφραση «πέντε μήνες», αυτή απλώς υποδήλωνε έμφαση επί της προφητείας του βασανισμού που παριστάνεται και στα δύο εδάφια. Τώρα πλέον καταδεικνύεται ευχερώς ότι, όταν το εδάφιο 5 παριστάνει «πέντε μήνες», παριστάνει εκατόν πενήντα έτη που άρχισαν με τον θάνατο του Μωάμεθ το 632 και έληξαν το 782 με την ταπείνωση της αυτοκράτειρας Ειρήνης της Βυζαντινής, ή ανατολικής Ρωμαϊκής, αυτοκρατορίας.

Οι πρωτοπόροι ήσαν ορθοί στην εφαρμογή του δεκάτου στίχου στη μάχη της Νικομηδείας, στις 27 Ιουλίου 1299, ως την έναρξη εκατόν πενήντα ετών, τα οποία κατέληξαν στην ταπείνωση του τελευταίου Κωνσταντίνου που βασίλευσε στην Κωνσταντινούπολη στις 27 Ιουλίου 1449. Γραμμή επί γραμμής, μία περίοδος εκατόν πενήντα ετών προσδιορίζει το παγκόσμιο Ισλάμ, όπως αυτό εκπροσωπείται τόσο από το πρώτο αλίμονο, το Ισλάμ της Αραβίας, όσο και από το δεύτερο αλίμονο, το Ισλάμ της Τουρκίας. Το Ισλάμ που ταπείνωσε μαζί και τον αυτοκράτορα και την αυτοκράτειρα προσδιορίζει το παγκόσμιο Ισλάμ ως κατακτητή ενός βασιλείου που αποτελείται από μία γυναίκα, εκπροσωπούμενη από την Ειρήνη, και έναν άνδρα, εκπροσωπούμενο από τον τελευταίο Κωνσταντίνο.

Μέσα στα εκατόν πενήντα έτη που λήγουν με την ταπείνωση της Ειρήνης, το Ισλάμ της Αραβίας αναλαμβάνει τον έλεγχο της περιοχής ή επικράτειας του Βυζαντίου, αφήνοντας την Ειρήνη σε τόσο ταπεινωμένη θέση, ώστε εξαναγκάστηκε να καταβάλει φόρο υποτέλειας επί τρία έτη, μεταξύ άλλων επιβαρύνσεων. Όταν έλαβε χώρα η ταπείνωση του τελευταίου Κωνσταντίνου, αυτό σήμανε την αρχή μιας τετραετούς περιόδου που λήγει με πολιορκία και την ανατροπή της πρωτεύουσας της ανατολικής Ρώμης. Και στις δύο περιπτώσεις ήταν το Ισλάμ· αραβικό Ισλάμ για την Ειρήνη και τουρκικό Ισλάμ για τον τελευταίο Κωνσταντίνο. Στις έσχατες ημέρες, το παγκόσμιο Ισλάμ,

όπως εκπροσωπείται από τους δύο μάρτυρες του αραβικού και του τουρκικού Ισλάμ που εκτίθενται στην πρώτη και στη δεύτερη σελίδα, θα καταλάβει πρώτα την επικράτεια και έπειτα την πρωτεύουσα. Η πολιτική οντότητα των εσχάτων ημερών, η οποία αντιπροσωπεύεται από τον Κωνσταντίνο της ανατολικής Ρώμης, είναι συμβολικά νυμφευμένη με τη θρησκευτική οντότητα των εσχάτων ημερών, η οποία αντιπροσωπεύεται από την Ειρήνη της ανατολικής Ρώμης. Χρησιμοποιώ τον όρο «πολιτική και θρησκευτική οντότητα» για να καταδείξω ότι το σύμβολο της εικόνας του θηρίου εμφανίζεται πρώτα στις Ηνωμένες Πολιτείες και κατόπιν στον κόσμο. Η εικόνα του θηρίου είναι ο συμβολικός γάμος του Κωνσταντίνου και της Ειρήνης, οι οποίοι αμφότεροι ταπεινώνονται διά της απώλειας της επικράτειάς τους και της πρωτεύουσάς τους στο Ισλάμ.

Ο γάμος τους προσδιορίζεται μέσω της αντιστοιχίσεως των δύο ιστοριών, και προτυπώθηκε από τον γάμο μεταξύ της Κωνσταντίας και του Λικινίου το 313, όταν τέθηκε σε ισχύ το Διάταγμα των Μεδιολάνων, και η συμβολική εκκλησία της Σμύρνης έληξε και η συμβολική εκκλησία της Περγάμου άρχισε. Εκείνοι τους οποίους ο Παύλος προσδιορίζει ως παραλαμβάνοντες ισχυρή πλάνη αρνούνται να διακρίνουν το προειδοποιητικό μήνυμα του Παύλου, το οποίο περιλαμβάνει μία αποστασία, πριν αποκαλυφθεί ο άνθρωπος της αμαρτίας. Η αποστασία λαμβάνει χώρα στην ιστορία της Περγάμου, και ο άνθρωπος της αμαρτίας αποκαλύφθηκε το 538· τότε άρχισε η εκκλησία των Θυατείρων.

Ας μη σας εξαπατήσει κανείς με κανέναν τρόπο· διότι δεν θα έλθει εκείνη η ημέρα, εάν δεν έλθει πρώτα η αποστασία και αποκαλυφθεί ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απώλειας· ο οποίος αντιτάσσεται και υπερυψώνει τον εαυτό του πάνω από κάθε λεγόμενο θεό ή αντικείμενο λατρείας· ώστε να καθίσει ως θεός στον ναό του Θεού, αποδεικνύοντας τον εαυτό του ότι είναι θεός. 2 Θεσσαλονικείς 2:3, 4.

Η ιστορία της ανατολικής Ρώμης παρέχει δύο μάρτυρες της προφητικής αλήθειας, η οποία επίσης παριστάνεται στη συμβολική σχέση της ανατολικής Ρώμης προς τη δυτική Ρώμη. Στη σχέση αυτή η δυτική Ρώμη είναι η εκκλησία και η ανατολική Ρώμη είναι το κράτος. Η Ρώμη είναι συνδυασμός εκκλησίας και κράτους, όπως παριστάνεται ως σίδηρος και πηλός στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ.

Ένας λόγος για τον οποίο μπορεί να φανεί πειστικά ότι κατά τις έσχατες ημέρες το παγκόσμιο Ισλάμ έρχεται εναντίον μιας δυνάμεως η οποία παριστάνεται ως συνδυασμός εκκλησίας και κράτους, καταλαμβάνοντας την επικράτειά της και την πρωτεύουσά της, στηρίζεται από δύο ακόμη μάρτυρες από την ιερή ιστορία της Αποκάλυψης εννέα. Ο Οσμάν κατέκτησε την επικράτεια της Νικομηδείας στις 27 Ιουλίου 1299, και κατόπιν κατέκτησε την επικράτεια της Νικαίας δύο έτη αργότερα, το 1301. Ο υιός του κατέκτησε την πρωτεύουσα πόλη της Νικαίας το 1331, και ο ίδιος αυτός υιός κατέκτησε την πρωτεύουσα πόλη της Νικομηδείας ύστερα από πολιορκία τεσσάρων ετών που έληξε το 1337. Οι πρωτοπόροι επισήμαναν την 27η Ιουλίου 1299 σε σχέση με τον Οσμάν, αλλά ουδέποτε εξέτασαν την επόμενη μάχη, τη μάχη της Νικαίας, ως το ιστορικό δεύτερο βήμα για την εδραίωση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Η 27η Ιουλίου 1299 ήταν το πρώτο βήμα από διάφορα βήματα για να φθάσει κανείς στον νόμο της Κυριακής. Τα δύο πρώτα βήματα του τουρκικού Ισλάμ προσδιόρισαν την αρχή μιας προφητείας που έληξε το 1449, έπειτα ξανά το

1840, έπειτα ξανά στις 11/9 και έπειτα ξανά στις 31 Δεκεμβρίου 2023.

Το πρώτο από εκείνα τα δύο βήματα σηματοδότησε όχι μόνο την αρχή εκατόν πενήντα ετών, αλλά επίσης σηματοδότησε την αρχή τριάντα οκτώ ετών. Άρχισε με τον Οσμάν να καταλαμβάνει την περιοχή της Νικομήδειας, και έληξε τριάντα οκτώ έτη αργότερα, όταν ο υιός του Οσμάν κατέλαβε την πρωτεύουσα πόλη της Νικομήδειας στο τέλος πολιορκίας τεσσάρων ετών, το 1337. Ο αριθμός τριάντα οκτώ αντιπροσωπεύει την «έγερση», και το αρχικό βήμα της καταλήψεως της περιοχής από τον Οσμάν σηματοδότησε την έγερση του τουρκικού Ισλάμ. Σε εκείνο το πρώτο βήμα των τριάντα οκτώ ετών, πολιορκία «τεσσάρων ετών» σηματοδοτεί την ολοκλήρωση. Στο τελευταίο βήμα των εκατόν πενήντα ετών, η ταπείνωση επιφέρεται και τέσσερα έτη αργότερα, το 1453, καταλαμβάνεται η πρωτεύουσα της ανατολικής Ρώμης.

Είτε επρόκειτο για τους Οθωμανούς Τούρκους το 1453, είτε για τον υιό του Οσμάν που κατέλαβε τόσο τη Νικομήδεια το 1337 όσο και τη Νίκαια το 1331, και στις τρεις περιπτώσεις κάθε πρωτεύουσα πόλη είχε υπηρετήσει, σε κάποιο σημείο της ιστορίας, ως πρωτεύουσα της ανατολικής Ρώμης. Και οι τρεις γραμμές ταυτοποιούν την κατάκτηση της ανατολικής Ρώμης. Καθεμία από αυτές τις τρεις γραμμές προσδιορίζει το Ισλάμ να κατακτά πρώτα την επικράτεια και κατόπιν την πρωτεύουσα της ανατολικής Ρώμης. Το όνομα και των τριών πρωτευουσών είναι το ίδιο με το όνομα της επικράτειας. Καθεμία από τις τρεις γραμμές έχει διακεκριμένες ιστορικές μορφές άλφα και ωμέγα. Ενώ προσδιορίζει μια σχέση εκκλησίας και κράτους με την ταπείνωση από το Ισλάμ τόσο του αυτοκράτορα όσο και της αυτοκρατορίας, η προφητική ταπείνωση συνδέει τις γραμμές τους με τη δυτική Ρώμη, η οποία επίσης ταπεινώθηκε από τον Μέγα Κωνσταντίνο όταν επέλεξε την Κωνσταντινούπολη αντί της πόλεως της Ρώμης το 330. Η τελική ταπείνωση της δυτικής Ρώμης ήλθε το 476 με τον τελευταίο αυτοκράτορα, και από τότε συνέχισε να παρακμάζει ραγδαία.

Η Δυτική Ρώμη, σε σχέση με την ανατολική Ρώμη, ήταν η εκκλησία· η ανατολή ήταν το κράτος. Ταπείνωση στην αρχή, το 330, έπειτα ταπείνωση το 476, και κατόπιν το 782 και έπειτα πάλι το 1449. Μία γραμμή ταπείνωσης που αρχίζει με τη διαίρεση ενός βασιλείου, ακολουθούμενη το 476 από την ταπείνωση της απώλειας του αυτοκράτορα, και συνεπώς της αυτοκρατορίας, για να ακολουθήσει το Ισλάμ επιφέροντας ταπείνωση πρώτα στην επικράτεια της ανατολής το 782 και έπειτα στην πρωτεύουσα της ανατολής το 1453.

Το Ισλάμ της βιβλικής προφητείας φέρνει στο φως τη γραμμή τόσο της ανατολικής όσο και της δυτικής Ρώμης, και το φως που παράγει σήμερα το Ισλάμ συμφωνεί με το θεμελιώδες φως που υπήρξε το Ισλάμ για τους πρωτοπόρους Μιλλερίτες, αλλά υπερβαίνει κατά πολύ εκείνο. Ο καιρός της δοκιμασίας που άρχισε το 2024 με το ποιοι είναι «οι λησταί του λαού σου, οι οποίοι εδραιώνουν την όραση» ήταν το άλφα της περιόδου της δοκιμασίας, και τώρα, στο τέλος της περιόδου της δοκιμασίας, φως από το θέμα του Ισλάμ στο ένατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης προσθέτει μαρτυρίες της δυτικής και της ανατολικής Ρώμης, οι οποίες δεν είχαν ποτέ εξετασθεί μέχρι αυτές τις παρούσες έσχατες ημέρες.

Οι προφητικές γραμμές του Ισλάμ, όπως απεικονίζονται στα κεφάλαια εννέα έως ένδεκα, συνενώνουν τις γραμμές της ιστορίας που εντοπίζονται στα εδάφια δέκα έως δεκαέξι του Δανιήλ

ένδεκα, παρέχοντας μαρτυρίες οι οποίες συνδέονται με γραμμές που ήδη εξετάζονται σε αυτά τα άρθρα. Αλλά μέσα στην προφητική απεικόνιση της ανόδου του Ισλάμ περιλαμβάνεται και η άνοδος τόσο του κινήματος των Μιλλεριτών όσο και του κινήματος των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Δύο τετραετείς περίοδοι, τοποθετημένες σταθερά εντός και ως μέρος των χρονικών προφητειών της Αποκάλυψης εννέα, παρέχουν μαρτυρία για τα τέσσερα έτη από το 1840 έως το 1844. Το 1844 δεν υπάρχει πλέον προφητικός χρόνος, επομένως η συμβολική τετραετής περίοδος ορίζεται από τα προφητικά της χαρακτηριστικά και όχι από τον χρόνο. Η πρώτη τετραετής περίοδος προσδιορίζει το Ισλάμ να κατακτά τη Νικομήδεια, την πρώην ανατολική ρωμαϊκή πρωτεύουσα, το 1337, τριάντα οκτώ έτη αφότου ο πατέρας του κατέκτησε την περιοχή. Η δεύτερη τετραετία προσδιορίζει την ταπείνωση των πολιτικών και θρησκευτικών ηγεμόνων της ανατολικής Ρώμης το 1449, η οποία επήλθε διά του Ισλάμ, και η τρίτη τετραετία προσδιορίζει μια ένδοξη εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού, όταν ο άγγελος που φώτισε τη γη με τη δόξα του κατέβηκε στις 11 Αυγούστου 1840.

Η μιλλεριτική ιστορία του πρώτου και του δεύτερου αγγέλου ευθυγραμμίζεται με την ιστορία του τρίτου αγγέλου κατά τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Εκείνο το τελικό έργο της σφραγίσεως είναι η εξάλειψη της αμαρτίας· είναι ο συνδυασμός της Θεότητας με την ανθρωπότητα και λαμβάνει χώρα κατά τη διάρκεια ενός πολέμου που επιφέρεται από το Ισλάμ.

Και ήνοιξε το φρέαρ της αβύσσου· και ανέβη καπνός εκ του φρέατος, ως καπνός μεγάλης καμίνου· και εσκοτίσθη ο ήλιος και ο αήρ εκ του καπνού του φρέατος. Και εκ του καπνού εξήλθον ακρίδες επί την γην· και εδόθη εις αυτάς εξουσία, καθώς έχουσιν εξουσίαν οι σκορπιοί της γης. Και εδόθη εις αυτάς εντολή να μη βλάψωσι τον χόρτον της γης, ουδέ παν γλωρόν, ουδέ παν δένδρον, αλλά μόνον τους ανθρώπους εκείνους οίτινες δεν έχουσι τη σφραγίδα του Θεού επί των μετώπων αυτών. Αποκάλυψις 9:2—4.

Η τελεία εκπλήρωση κάθε προφητείας βρίσκεται στις έσχατες ημέρες, επομένως αυτή η περικοπή προσδιορίζει τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η προφητεία του Ισλάμ στην Αποκάλυψη εννέα παρέχει το ιστορικό κλειδί, ώστε να συναρθρωθεί στην ιστορία που κορυφώθηκε στις 11 Αυγούστου 1840, όταν το Ισλάμ περιορίστηκε, η πληρέστερη απεικόνιση της δυνάμεως που εδραιώνει το όραμα. Από εκείνο το σημείο, η μαρτυρία της Αποκαλύψεως εννέα επεκτάθηκε στο κεφάλαιο δέκα και στην ιστορία του πρώτου και του δεύτερου αγγέλου. Έπειτα, στο κεφάλαιο έντεκα, το τρίτο αλίμονο καταφθάνει αιφνιδίως με τον νόμο της Κυριακής, οπότε αρχίζει η δυνατή κραυγή του τρίτου αγγέλου. Το κεφάλαιο εννέα είναι το κλειδί του Ισλάμ για την οργάνωση της ανόδου και της πτώσεως των βασιλείων, όπως εκτίθενται στον Δανιήλ και στην Αποκάλυψη. Τα κεφάλαια δέκα και έντεκα προσδιορίζουν την εμπειρία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων φρονίμων παρθένων. Το κεφάλαιο εννέα προσδιορίζει το σύμβολο που εδραιώνει το εξωτερικό όραμα, και τα κεφάλαια δέκα και έντεκα προσδιορίζουν το εσωτερικό όραμα που συνδέεται με την ακολούθηση του Αρνίου στα Άγια των Αγίων.

Το δέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης ανοίγει με τον Χριστό ως τον ισχυρό άγγελο που καταβαίνει με ένα βιβλαρίδιο ανεωγμένο. Το γεγονός εκείνο εκπληρώθηκε στις 11 Αυγούστου 1840, κατά τη λήξη της προφητείας της Αποκάλυψης 9, η οποία προσδιορίζει τριακόσια ενενήντα ένα έτη και δεκαπέντε ημέρες. Το δέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης προσδιορίζει την περαιτέρω ιστορία έως

ότου το μήνυμα έγινε πικρό στην κοιλία του Ιωάννη στις 22 Οκτωβρίου 1844. Τα τέσσερα έτη από το 1840 έως το 1844 αρχίζουν με την άφιξη του πρώτου αγγέλου και τελειώνουν με την άφιξη του τρίτου αγγέλου. Τα τέσσερα εκείνα έτη που ακολούθησαν την εκπλήρωση της 11ης Αυγούστου 1840 προτυπώθηκαν από τέσσερα έτη, από τις 27 Ιουλίου 1449 έως το 1453, στην αρχή των τριακοσίων ενενήντα ενός ετών και δεκαπέντε ημερών. Αμφότερες αυτές οι τετραετείς περιόδοι ευθυγραμμίζονται με τα τέσσερα έτη της πολιορκίας της Νικομήδειας από το 1333 έως το 1337. Συμβολικώς, η ανατολική Ρώμη κατακτήθηκε από το Ισλάμ τρεις φορές. Η πρώτη ήταν κατά την πολιορκία της Νικαίας το 1331, έπειτα κατά την τετραετή πολιορκία της Νικομήδειας το 1337, και κατόπιν κατά την πολιορκία της Κωνσταντινουπόλεως το 1453.

Ο Διοκλητιανός διαίρεσε νομικά τη Ρώμη σε ανατολή και δύση το 393, και ο Κωνσταντίνος διαίρεσε προφητικά τη Ρώμη σε ανατολή και δύση το 330. Το 395, με τον θάνατο του αυτοκράτορα Θεοδοσίου Α΄, η αυτοκρατορία διαιρέθηκε επίσημα και μόνιμα, καθώς κληροδότησε την ανατολή και τη δύση στους δύο υιούς του. Η Καθολική εκκλησία διαιρέθηκε σε ανατολή και δύση το 1054 κατά το «μέγα σχίσμα». Η διαίρεση υπήρξε βαθμιαία, όπως και η παρακμή που ακολούθησε. Η διαίρεση παραμένει έως αυτήν ακριβώς την ημέρα. Εντός πενήντα ετών από εκείνη την ημερομηνία, η δυτική εκκλησία στη Ρώμη άρχισε κατά προσέγγιση διακόσια έτη σταυροφοριών εναντίον του Ισλάμ. Η Δυτική Ρώμη έπεσε όταν έχασε τον τελευταίο της αυτοκράτορα το 476. Η Ανατολική Ρώμη έπεσε το 1453. Η Παπική Ρώμη έπεσε το 1798. Η ειδωλολατρική Ρώμη διαιρέθηκε σε ανατολή και δύση το 393, το 330 και το 395. Η Παπική Ρώμη διαιρέθηκε σε ανατολή και δύση το 1054. Η Αδελφή White προσδιορίζει την άνοδο και την πτώση των βασιλείων ως πρωτεύον σημείο αναφοράς στη μελέτη του Λόγου του Θεού.

Τα βασίλεια που προβάλλονται στο φως της ιστορίας από το ένατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης ενισχύουν το επιχείρημα ότι η Ρώμη είναι εκείνη που θεμελιώνει το όραμα. Η προφητική σύνδεση μεταξύ του Ισλάμ και των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων αποτελεί απόδειξη ότι το μήνυμα της μεσονύκτιας κραυγής, το οποίο προτυπώθηκε από τον Χριστό όταν εισήλθε στα Ιεροσόλυμα επάνω σε όνο, παριστάνεται από μια χρονική προφητεία που άρχισε στον καιρό του πρώτου αλίμονο, συνεχίστηκε στο δεύτερο μέρος της προφητείας κατά το δεύτερο αλίμονο, και έφθασε στην εκπλήρωσή της μέσα στην τετραετή ιστορία όπου το Μιλλεριτικό κίνημα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου άρχισε με την εκπλήρωση αυτής ακριβώς της προφητείας. Η προφητεία άρχισε με το σύμβολο των «τριάντα οκτώ και δύο έτους» (1299 και 1301) ετών, που σημείωνε την άνοδο του Ισλάμ, και ολοκληρώθηκε με το σύμβολο των «τριάντα οκτώ και δύο έτους» (1838 και 1840), που σημείωνε την άνοδο των Μιλλεριτών.

Το 1844, κατά την ολοκλήρωση της τετραετούς περιόδου των Μιλλεριτών, η οποία είχε προτυπωθεί από την πολιορκία του 1333 έως το 1337, και από το 1449 έως την πολιορκία του 1453, ο προφητικός χρόνος δεν έπρεπε πλέον να εφαρμόζεται. Η έπαρση του λαβάρου των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων συνδέεται άμεσα με την προφητεία όπου το Ισλάμ υψώνεται.

Ιούδα, συ είσαι εκείνος τον οποίον θα επαινέσουν οι αδελφοί σου· το χέρι σου θα είναι επί τον τράχηλον των εχθρών σου· οι υιοί του πατρός σου θα προσκυνήσουν ενώπιόν σου. Ο Ιούδας είναι σκύμνος λένοντος· από της λείας, υιέ μου, ανέβης· έκυπεν, εκοιμήθη ως λέων και ως λέαινα γέρων· τίς θέλει εξεγείρει αυτόν; Το σκήπτρον δεν θέλει εκλείψει από του Ιούδα, ουδέ

νομοθέτης εκ μέσου των ποδών αυτού, έως ότου έλθῃ ὁ Σηλῶ· καὶ εἰς αὐτόν θέλει εἶσθαι ἡ ὑπακοή των λαών. Δέσας τὸν πῶλον αὐτοῦ εἰς τὴν ἀμπελον, καὶ τὸν υἱόν της ὄνου αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκλεκτὴν ἀμπελον· ἐπλυνε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἐν οἴνῳ, καὶ τὴν στολὴν αὐτοῦ ἐν αἵματι σταφυλῆς· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ θέλουσιν εἶσθαι ἐρυθρότεροι ἀπὸ οἶνον, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ λευκότεροι ἀπὸ γάλα. Γένεσις 49:8–12.

Οἱ ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες ἀντανεκλὸν τελείως τὸν χαρακτήρα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι, μετὰ ἄλλων συμβολικῶν παραστάσεων, «ἡ ἐκλεκτὴ ἀμπελος». Ὁ Ἰσμαὴλ προσδιορίζεται ὡς «ἄγριος» ἄνθρωπος στὴ Γένεση 16:12.

Καὶ αὐτὸς θέλει εἶσθαι ἄνθρωπος ἄγριος· ἡ χεὶρ αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἐναντίον παντὸς ἀνθρώπου, καὶ ἡ χεὶρ παντὸς ἀνθρώπου ἐναντίον αὐτοῦ· καὶ θέλει κατοικεῖ ἐνώπιον πάντων τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ.

Ἡ λέξη που μεταφράζεται ὡς «ἄγριος» εἶναι ὁ ἄγριος ἀραβικὸς ὄνος. Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ στὶς ἐσχάτες ἡμέρες ἱπεύουν ἐπάνω στο μήνυμα τοῦ ἄγριου ἀραβικοῦ ὄνου, τοῦ ὄνου ἐπάνω στον ὁποῖο ὁ Χριστὸς εἰσῆλθε στὰ Ἱεροσόλυμα, τοῦ ὄνου που τελικῶς μίλησε ἀφοῦ ὁ Βαλαάμ τὸν ἐπληξε γιὰ τρίτη φορὰ. Τὸ μήνυμα που ἐνδυνάμωσε τὸ μήνυμα τοῦ πρώτου ἀγγέλου τὸ 1840 δὲν διέκρινε μία σχετικὴ καὶ σημαντικὴ προφητεία ἑκατὸν πενήντα ἐτῶν μέσα στὴν ἴδια ἀκριβῶς προφητικὴ ἱστορία ὅπου βρισκόταν τὸ μήνυμα που ἐνδυνάμωσε τὸ κίνημα. Δὲν διέκριναν δύο τετραετεῖς περιόδους μέσα στὴν ἴδια ἐκείνη χρονικὴ προφητεία, οἱ ὁποῖες προτύπωναν τὴν ἱστορία ἀπὸ τὸ 1840 ἕως τὸ 1844. Ὁ Λέων τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα ἀνοίγει τώρα φῶς ἀπὸ τὶς «παλαιῆς οδοῦς» που δὲν εἶχε ποτὲ προηγουμένως ἰδῶθῆι, καὶ εἶναι φῶς τοῦ ὁποῖο συμφωνεῖ με ἐκεῖνο τὸ φῶς που ἀνοίγεται ἀπὸ τὶς 31 Δεκεμβρίου 2023. Αἰφαιρεῖ κάθε ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὸ ἀν εἶναι τὸ Ἰσλάμ ἐκεῖνο που πλῆττει τὸ Νάσβιλ. Τὸ φῶς φωτίζει τὸ σύμβολο τῆς Ρώμης, καθιστάμενο ἔτσι μία δήλωση ὠμέγα γιὰ τὴν ἀλφα διαμάχη τοῦ 2024 σχετικὰ με τοὺς ληστές τοῦ λαοῦ σου, καὶ εἶναι ἐπίσης τὸ σύμβολο ὠμέγα τοῦ ἐπιχειρήματος περὶ τοῦ ἰδίου ἀκριβῶς συμβόλου στὴν ἱστορία τῶν Μιλλεριτῶν. Προσδιορίζει ὅτι τὸ Ἰσλάμ τῶν χρονικῶν προφητειῶν τῆς Ἀποκάλυψης ἐννέα εἶναι τὸ ἐξωτερικὸ μήνυμα κατὰ τὴν ἐσωτερικὴ ἱστορία τοῦ καιροῦ τῆς σφράγισης τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Διδάσκουμε αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἐδῶ καὶ ἀρκετὸ καιρὸ, ἀλλὰ τώρα μπορεῖ νὰ ἀποδειχθεῖ ἐπάνω σὲ μία γραμμὴ που ἀρχίζει στὴν Ἀποκάλυψη ἐννέα καὶ τελειώνει στὴν Ἀποκάλυψη ἐνδεκα. Ἡ τρίτη τετραετὴς περίοδος που συνδέεται με τὴ χρονικὴ προφητεία τοῦ Ἰσλάμ, ἡ ὁποία ἐκπληρώθηκε ἀπὸ τὸ 1840 ἕως τὸ 1844, ἀπεικονίζει τὸν καιρὸ τῆς σφράγισης τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Με τὸν μεγάλου σεισμό τῆς Ἀποκάλυψης ἐνδεκα, οἱ ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες ὑψώνονται ὡς σημαῖα.

Στὸ τριακοστὸ ἑβδόμο κεφάλαιο τοῦ Ἰεζεκιήλ, ἡ ἀνόρθωση τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ὡς στρατεύματος εἶναι μία διμερὴς διαδικασία, ἡ ὁποία εἶχε προτυπωθεῖ με τὴ δημιουργία τοῦ Ἀδάμ. Πρώτα ὁ Ἀδάμ πλάσθηκε ἀπὸ τὸν πηλόν, ἔπειτα ὁ Χριστὸς ἐνεφύσησε σὲ αὐτόν πνοή ζωῆς. Στὸν Ἰεζεκιήλ, ἡ πρώτη προφητεία σχηματίζει τὰ νεκρά σώματα, ἀλλὰ αὐτὰ παραμένουν ἀκόμη νεκρά. Κατόπιν, οἱ τέσσερις ἄνεμοι πνέουν ἐπάνω στὰ σώματα καὶ αὐτὰ ἐγείρονται ὡς ἰσχυρὸ στράτευμα. Οἱ ἀριθμοὶ τριάντα οκτὼ καὶ σαράντα ἀντιπροσωπεύουν αὐτὰ τὰ δύο στάδια.

Θὰ συνεχίσουμε αὐτὰ τὰ ζητήματα στὸ ἐπόμενο ἀρθρο.

Μετὰ ταῦτα ἦτο ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, πλησίον τῆς προβατικῆς πύλης, κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθσεδά, ἔχουσα πέντε στοὰς. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, οἵτινες ἀνέμενον τὴν κίνησιν τοῦ ὕδατος. Διότι ἄγγελος κατὰ καιρὸν κατέβαινεν εἰς τὴν κολυμβήθραν καὶ ἐτάραττε τὸ ὕδωρ· ὅστις οὖν πρῶτος, μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, εἰσῆρχετο, ἐγίνετο ὑγιὴς ἀπὸ οἵαςδὴποτε νόσου ἔπασχε. Ἦτο δὲ τις ἐκεῖ ἄνθρωπος, ἔχων ἀσθενείαν τριάκοντα ὀκτὼ ἔτη. Ὅτε ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτὸν κατακείμενον, καὶ ἐγνώρισεν ὅτι πολὺν ἤδη καιρὸν εἶχεν εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις νὰ γίνῃς ὑγιής; Ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον δὲν ἔχω, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, με βάλῃ εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· Ἐγέρθητι, λάβε τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένεν ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἔλαβε τὸν κράβαττόν του καὶ περιεπάτει· ἦτο δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἰωάννης 5:1–9.

Τώρα σηκωθείτε, εἰπα, καὶ περάστε τὸν χεῖμαρρο Ζαρέδ. Καὶ περάσαμε τὸν χεῖμαρρο Ζαρέδ. Καὶ ὁ χρόνος κατὰ τὸν ὁποῖον πορευθήκαμε ἀπὸ τὴν Κάδης-βαρνὴ ἕως ὅτου περάσαμε τὸν χεῖμαρρο Ζαρέδ ἦταν τριάντα ὀκτὼ ἔτη, ἕως ὅτου ὅλη ἡ γενεὰ τῶν πολεμιστῶν ἐξαλείφθηκε ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ στρατοπέδου, καθὼς ὁ Κύριος τοὺς εἶχε ὀρκισθεῖ. Δευτερονόμιο 2:13, 14.